

Barbara Cartland

ILU VÕI ARU?

Barbara Cartland
BEAUTY OR BRAINS?
1990

ESMAKORDSELT EESTI KEELES

Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub eranditult
kirjastusele AMOR.

Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine
ilma valdaja loata on õigusvastane ja seadusega karistatav.

Toimetanud Mall Johanson
Korrektor Elle Liiva

© 1990 by Barbara Cartland.
All rights reserved.

Trükiväljaanne © 1999 Kirjastus AMOR
Elektroniline väljaanne © 2010 Kirjastus AMOR

Raamatu nr 10321
ISBN 978-9949-20-058-0

Autori märkus

Muusikaline komöödia, mis oli vana burleski järeltulija, ilmus esmakordselt lavale Gaiety teatris 1894. aastal.

George Edwardes, tunnustatud teatrigenius, oli lavastanud muusikali nimega “Poeneiud” äärmise hoolikusega. See tükk erines kõigist varemnähtutest.

Teatrikülastajad, kes tunglesid Gaiety teatri ees, nägid teatris sädelevat, põnevat etendust.

Neid rabas maitsekas kujundus ja kostüümid, neid kütkestasid Gaiety tüdrukud, kes olid ülimalt naiselikkuse kehastus.

Etenduse nimes esines sõna “neiu” ja see neiuidee domineeris ka etenduses.

George Edwardes ülistas naiselikkust ja ta tegi oma tüdrukud vastuvõetavaks ühtviisi nii meestele kui ka naistele. Üle kõige uskus ta sõna “neiu” võlujõusse.

BARBARA CARTLAND

Sõna “neiu” esines peaaegu kõigis tema lavastuste pealkirjades ja see oli tema edu pant.

1894. aastast kuni 1914. aastani oli Gaiety tüdrukute ajastu.

Nad abiellusid aadlikega ja olid elus sama edukad kui lavalgi.

Ma tundsin väga hästi Rosie Boote'i, kellest sai võluv Headforti markiis, ning Denise Orme'i, kelle mõlemad abikaasad olid hertsogid ja kes oli imekaunis ja naiselikult võluv kuni surmani.

“Poeneide” etendati Gaiety teatris 546 korda. See oli tollal rekordiline arv.

Sellele järgnes “Minu neiu” Ellaline Terrissiga peas, kuid see ei olnud nii edukas kui “Jooksus neiu”, mis etendus 593 korda.

Sellist elevust, nagu põhjustasid Gaiety tüdrukud, ei tekita enam ükski tantsijanna.

Londoni koorekihi noortele meestele olid nad eluunistuseks ja igäühe ambitsiooniks oli neid õhtusöögi-
le viia.

Mitte midagi selletaolist polnud varem olnud ega tulnud ka hiljem.

Gaiety teatri tagauks oli värv romantikamaailma, aga kui naised “emantsipeerusid”, nagu nad seda ise väljendasid, kaotasid nad selle sära, hiilguse ja kirgliku imetluse, mille kehastuseks olid olnud Gaiety tüdrukud.

Esimene peatiikk

1894

*S*herwoodi markii väljus oma ülimoodsast tõllast Gaiety teatri ukse ees.

Uksehoidja tervitas teda viksilt au andes, kui ta trepist üles minnes vestibüüli sisenes. Kellelgi ei tulnud mõttesse temalt piletit küsida, kohanäitajad kummardasid ja naeratasid talle, kui ta oma looži läks.

Etendus oli täies hoos ja istet võttes nägi markii, et viimane vaatus oli lõpule lähenemas.

Ta oli näinud “Poeneide” juba vähemalt tosin korda, kuid ikka veel pakkus finaali talle naudingut, sest Gaiety tüdrukutel oli seal tähtis osa.

Markii mõistis võib-olla kõige paremini, kuidas George Edwardes, oma aja hiilgavaim meelelahutaja,

oli Londoni lavalaudadelt pühkinud minema burleski, mis oli nii palju aastaid populaarne olnud.

Selle asemele tõi ta muusikalise komöödia.

Välja kasvanud ooperiballaadist, balletist, koomilisest ooperist ja muusikalisest farsist, oli see nüüd rikkalik, haarav lavateos, mis läks teatriajalukku.

George Edwardesi teatrirevolutsioon hoidis tervet Londoni linna lummuses.

Lisaks ta peenele maitsele dekoratsioonide ja kostüümide osas olid Gaiety tüdrukud täiuslikud oma naiselikus elegantsis.

George Edwardes ülistas naiselikkust.

Ta tegi oma tüdrukud vastuvõetavaks ühtaegu nii meestele kui ka naistele.